

РЕШЕНИЕ

№ 6027

гр. София, 03.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 21.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **232** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава 19 от Закона за устройство на територията и чл. 145 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], срещу заповед № РА-29-11/16.10.2019 г. на главния архитект на Столична община, с която на осн. чл.178 ал.6 вр. с ал.4 от ЗУТ вр с чл.223 ал.1 т.6 от ЗУТ е забранено ползването и достъпа на строеж: „Център за машинно пране на килими“ функциониращ в магазин № 1 и гаражни клетки № 15, № 16 и № 27 и № 28, , разположени на кота -3.20 м. в жилищна сграда в УПИ Х-454, кв. 86, по плана на [населено място], местност „О. купел“, одобрен с Решение № 111 по Протокол № 32/2001 г. на СОС, с административен адрес: [населено място],[жк], [улица], ползван в нарушение на чл. 178, ал. 4 от ЗУТ.

Твърди се, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като кметът на общината не разполага с правомощия да издава ИАА по ЗУТ за строежи от трета категория, каквато е процесната сграда. Моли съдът да отмени оспорената заповед.

Ответникът – Главен архитект на СО, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СПП редовна призована не изпраща представител и не взема становище.

Административен съд София-град, като взе предвид доводите и възраженията на страните и прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

При извършена проверка от длъжностни лица при отдел „УТКРКС“ към СО, район О. купел с констативен акт № 28 от 13.06.2019г (л.41 и сл.) е установено, че в тухлената стена между магазин № 1 и гаражна клетка № 16 е поставена врата, която свързва двете помещения, които заедно с гаражни клетки № 15, № 16 и № 27 и 28, се ползват като център за машинно пране на килими. Посредством лека преграда от ПДЧ, магазин № 1, разположен в югоизточната част на сградата е разделен на две-приемно помещение и помещение за пране на килими, в което са разположени дискова машина за пране на килими и центрофуга. На гаражна клетка № 15 е монтирана врата и е поставен прозорец на южната фасада на сградата, като същата се ползва като битово помещение на работещите в пералнята. Гаражни клетки № 16, 27 и 28 се ползват като склад за килими. Изградена е стена от ПДЧ между описаните СОС в сградата и останалите гаражни клетки, като по този начин се възпрепятства достъпа на МПС и ползването на гаражите по предназначение. Съгласно Класификатора за предназначение на сградите, на съоръженията на техническата инфраструктура със самостоятелни обекти и на самостоятелните обекти в тях /Приложение № 4 към чл. 16, ал. 3 от Наредба № РД-02-20-05/2016 г. на МРРБ/, изброените СОС са с различни кодове: гаражи – код 530, обекти за търговска дейност– код 550 и обекти за обслужваща дейност код 560, от което следвало че се ползват в нарушение разпоредбите на ЗУТ без да е извършена промяна на предназначението им..

Срещу констативния акт е депозирано възражение /л.39 от делото/, като във връзка с твърденията в него, че са премахнати всички несъответствия и е възстановено предишното положение, е извършена нова проверка на място на 29.07.2019г, резултатите от която са обективирани в протокол № 37 / 29.07.2019г която е установила, че магазин № 1 и гаражни клетки № 15, № 16 и № 27 и № 28, разположени на кота -3.20 м. в жилищна сграда в УПИ Х-454, кв. 86, по плана на [населено място], местност „О. купел“, одобрен с Решение № 111 по Протокол № 32/2001 г. на СОС, с административен адрес: [населено място],[жк], [улица] се ползват като „Център за машинно пране“.

Въз основа на съставения констативен акт е издадена оспорената в настоящото производство заповед № РА-29-11/16.10.2019 г. на главния архитект на Столична община, с която на осн. чл.178 ал.6 вр. с ал.4 от ЗУТ вр с чл.223 ал.1 т.6 от ЗУТ е забранено ползването и достъпа на строеж: „Център за машинно пране на килими“ функциониращ в магазин № 1 и гаражни клетки № 15, № 16 и № 27 и № 28, разположени на кота -3.20 м. в жилищна сграда в УПИ Х-454, кв. 86, по плана на [населено място], местност „О. купел“, одобрен с Решение № 111 по Протокол № 32/2001 г. на СОС, с административен адрес: [населено място],[жк], [улица], ползван в нарушение на чл. 178, ал. 4 от ЗУТ.

При горната фактическа обстановка, установена въз основа на всички събрани по делото доказателства, съдът в резултат на извършената служебна проверка в изпълнение чл.168 АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, установи следното:

По силата на чл.178 ал.6 от ЗУТ при нарушения на ал. 1 и 4 на строежи от четвърта и пета категория кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице въз основа на съставен констативен акт забранява с мотивирана заповед ползването на строежите и разпорежда тяхното освобождаване, прекъсване на захранването им с електрическа и топлинна енергия, с вода, газ, телефон и други. Разпореждането е

задължително за доставчиците и се изпълнява незабавно. Според ал.4 на същата разпоредба визирана като нарушена в оспорената заповед, не се разрешава строежи или части от тях да се ползват не по предназначението им или в нарушение на условията за въвеждане в експлоатация. В конкретният случай забраната за ползването и достъпа на строежа е във връзка с установеното, че обектът се ползва не по предназначението, а не поради това, че не е въведен в експлоатация или поради това, че се ползва в противоречие с условията за въвеждането му в експлоатация.

За да обоснове извод за неоснователност на направеното възражение, че процесната заповед е издадена от некомпетентен орган, съдът преди всичко следва да определи категорията на строежа, ползването и достъпа до който е забранен. В жалбата се твърди, че сградата в която се намира процесния строеж „Център за машинно пране“ е 3 категория. В случая обаче, релевантно е коя категория е строежа „Център за машинно пране“, а не сградата в която се намира строежа. Видно от данните по преписката /констативни протоколи, ведно с приложения, снимков материал и др/ и по арг. от чл. 137, ал. 1, т. 4, б. „д“ от ЗУТ, който определя строежите от четвърта категория, в т.ч. и „вътрешни преустройства на сградите от първа до четвърта категория, с които не се засяга конструкцията им“ се обосновава извода, че процесния строеж е 4 категория. Касае се за вътрешно преустройство в посочените СОС /лека преграда от ПДЧ, поставена врата и монтиран прозорец, без да е засегната конструкцията на сградата. След като строежът „Център за машинно пране“ е 4 категория, по арг. от чл.178 ал.6 от ЗУТ кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице /в случая Главния архитект на СО/ има правомощие да издаде процесната заповед. Заповедта е издадена от компетентен орган- Главен архитект на СО-Столична община. Компетентността на органа произтича от разпоредбата на чл.178, ал.6 от ЗУТ, Заповед № СОА17 РД09-622 от 19.06.2017 г., и т. 1.37 от Заповед С. 19 РД09-934 / 1.07.2019г. с които кметът на Столична община е делегирал (т.1.37) правомощието си на главния архитект на СО да забранява с мотивирана заповед ползването на строежите и разпорежда тяхното освобождаване на осн. чл.178 ал.6 от ЗУТ.

Оспорената заповед е издадена в законоустановена писмена форма, посочен е издателят на заповедта, адресат, строежа по отношение на който е забранен достъпа. При издаването ѝ са спазени специалните административно-производствени правила по ЗУТ. Заповедта е издадена съобразно разпоредбата на чл. 178 ал. 6 от ЗУТ въз основа на констативен акт. Компетентни са и лицата, издали констативния акт. Жалбоподателят се е възползвал от възможността да подаде възражение.

От описаната по-горе подробно фактическа обстановка, свързана с издаването на заповедта е видно, че административният орган е спазил специфичната, предвидена в чл. 178, ал. 6 от ЗУТ процедура по забрана ползването и достъпа до строежа. Жалбоподателят се е възползвал от правото си да подаде възражение срещу съставения констативен акт и в хода на настоящото съдебно производство, е направил възражения, поради което не е нарушено правото му на защита. Не са налице нарушения на процедурата по издаването на оспорената заповед, които да обуславят извод за формална /процесуална/ незаконосъобразност на това основание.

Съдът намира че оспореният акт не страда от пороци, обосноваващи материалната му незаконосъобразност.

Както се посочи, в конкретният случай забраната е във връзка с установеното, че процесния обект се ползва не по предназначението си. Релевантен е въпроса какво

е предназначението на обекта и съответно ползва ли се той съобразно това си предназначение. Видно от събраните по делото доказателства се установява, че в жилищна сграда в УПИ Х-454, кв. 86, по плана на [населено място], местност „О. купел“, одобрен с Решение № 111 по Протокол № 32/2001 г. на СОС, с административен адрес: [населено място],[жк], [улица], на кота -3.20 се намират магазини и гаражни клетки. В констативните актове по делото е отразено, че магазин № 1 и посочените по горе гаражни клетки 15, 16, 27 и 28 се ползват като Център за машинно пране на килими, като извършеното вътрешно преустройство възпрепятства достъпа до МПС и оттам възможността обектът да се използва като гараж, каквото предназначение имат гаражните клетки и като търговски обект /магазин/. Констатациите в приложените актове имат своята доказателствена сила за отразените в тях обстоятелства, които не са опровергани от жалбоподателя, поради което доказателствената им сила следва да бъде зачетена.

Гаражите и магазин № 1 са пространствено свързани помещения, като така обединени се използват като "Център за машинно пране на килими". Съдът следва да се позове на обвързващата доказателствена сила на констативния акт по делото, чиито констатации не са оборени от оспорващия. Установен е фактът на промененото предназначение на обекта по начин, описан в обжалваната заповед. Хипотезисът на приложимата правна норма- чл. 178, ал. 6 ЗУТ изисква променено предназначение и установяване ползването на променения обект. Ирелевантно е обстоятелството, че процесният обект с променено предназначение е отдаден под наем на дружество преди издаване на процесната заповед. Това е така тъй като жалбоподателят е адресат на заповедта в качеството си на собственик и извършител, не и като ползвател на така извършеното преустройство. /В този смисъл Р 14360 ОТ 28.10.2019 Г. ПО АДМ. Д. № 1041/2019 Г., II ОТД. НА ВАС /. Нещо повече представения от жалбоподателя договор за отдаване под наем на процесния обект на [фирма] е представен едва пред настоящата инстанция, не и в хода на административното производство.

С оглед горното, процесният обект не се ползва по предназначението му на гаражи и магазин, а като Център за пране на килими. След като е установено ползването на обекта не по предназначението му на гаражи и магазин, то диспозицията на нормата на чл. 178, ал. 6 във връзка с чл. 178, ал. 4 ЗУТ изисква органът да забрани ползването на обекта. Разпоредбата пък на чл. 223, ал. 1, т. 6 ЗУТ пък изисква да се забрани ползването на строежи или на части от тях, които не са въведени в експлоатация по установения ред или се ползват не по предназначението си съгласно издадените строителни книжа и условията за въвеждане в експлоатация. Фактът на ползването не по предназначение на обекта, както се посочи, е безспорен. Поради това, като е приел, че релевантните за издаване на административен акт със съдържание като оспорения факти са осъществени, административният орган е издал съответен на материалните норми, посочени като правно основание, акт. В настоящото производство не бяха ангажирани доказателства от страна на жалбоподателя, от които да бъдат установени обстоятелства, различни от възприетите от административния орган и съответно, годни да обосноват различни от формираните в административното производство изводи.

С оглед горното жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Относно разноските: С оглед изхода на спора и направеното от процесуалния представител на ответната страна искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв.,

определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл.144 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма], срещу заповед № РА-29-11/16.10.2019 г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: